

„Nyní tedy jdi...“

Hošťálková 29. 5. 2016

Písně: 189, 379, 195, 631, 623

Čtení Písma: 2.kn. Mojžíšova 3, 1 - 12

Text kázání: 2.kn. Mojžíšova 4, 12

Milí bratři a sestry,

druhá kniha Mojžíšova nás uvádí do zvláštního údobí dějin Božího lidu. Do údobí, ve kterém se prověřovala víra a statečnost těch, kteří měli uskutečňovat Boží plány s Izraelem. A tu se nesetkáváme s hrdiny a bezchybnými lidmi. Hned v prvních kapitolách se setkáváme s Mojžíšem, s člověkem, který je nám právě na počátku své životní dráhy v tak mnohém podoben právě svým kolísáním, vnitřní nejistotou i strachem před odpovědností. Celá třetí a čtvrtá kapitola druhé biblické knihy je svědectvím o vášnivém zápase, který svádí Mojžíš, pověřený velmi těžkou službou, se svým Pánem. Kdo si myslí, že víra se skládá především z pocitů a nejrůznějších příjemných zážitků, ať si přečte právě tyto dvě kapitoly, aby pochopil, kolik vnitřního napětí a zápasů stojí taková víra, která se má projevit v bezvýhradné odevzdanosti poslání, které jí je svěřováno. V dnešní době, kdy jsme si dost zvykli na ne příliš důstojné, polovičaté křesťanství, které se nám často stává spíše útěchou než vážnou výzvou, nám uniká hloubka tohoto zápasu, který svádí na hoře Oréb Mojžíš s Hospodinem.

Již samo Boží oslovení je takovým zásahem do života, že si to těžko může představit ten, kdo nikdy nic podobného neprožil. To není nějaký kamarádský rozhovor, to je oslovení lidské slabosti Boží svatostí. Tady jdou žerty stranou a už vůbec by tu nemělo být místo pro dohadování a smlouvání. A přece Mojžíše po lidsku chápeme, že se tak velikého úkolu zdráhá a bojí. Mojžíš vypočítává důvody, které jej podle jeho mínění dělají neschopným k tak závažnému úkolu. Avšak jeden důvod za druhým, námitka za námitkou jsou vyvraceny vždy novým potvrzením Boží moci, která bude Mojžíše, při plnění jeho úkolu, provázet. A nakonec přichází zcela nesmlouvavý Boží příkaz, který je ale doprovázen stejně jasným zaslíbením: **„Nyní tedy jdi, já sám budu ve tvých ústech a budu tě učit, co máš mluvit!“**

Věc, kterou má Mojžíš vykonat, poslání, kterého se má ujmout, to vše nesnese odkladu. Není čas na dlouhé přípravy a velké promýšlení. Je třeba začít jednat, hned teď. Jak často se Mojžíš později octne v podobné situaci. Přejde kritická chvíle přechodu moře a Mojžíš bude muset znovu pochopit, co to znamená nečekat, rozhodnout se a výsledek vložit do Božích rukou. Boží slovo oslovuje v přítomnosti a pro tuto přítomnost žádá také naši poslušnost.

„Jdi!“ Tak jasně nyní zní Boží příkaz Mojžíšovi. Víra se stává teprve tehdy skutečnou vírou, jestli se v ní nebojíme pro něco rozhodnout, jestli se umíme ve zcela určité věci na Pána Boha spolehnout. Víra, které se bojí jakéhokoli rozhodnutí, je ve skutečnosti nevěrou. Víra, která nechce podstoupit jakékoli riziko, vírou není. Před Mojžíšem stojí mnoho riskantních kroků, mnohá úskalí, ale je tu také pevný Boží slib pomoci. Na co položí Mojžíš větší důraz? I my často stojíme v podobných situacích a hledáme škvíru, kterou bychom mohli nároku Božího slova uniknout a vyhnout se tomu, co je nám nepříjemné. Pán Bůh ale nemůže být oklamán našimi

výmluvami a vytáčkami. Boží vůle je vždy jasná a zřetelná, předem usvědčuje každou naši nechuť ji naplnit z malé víry. Jak je někdy těžké, abychom přestali být společenstvím mnoha slov a stali se společenstvím, církví jediného slova Božího a také církví opravdových činů víry. V živém sboru, nebo v životě živého křesťana není místo pro vědomý rozpor slov a činů. Boží slovo říká: „**Jdi!**“ Odpovědi se nemůžeš vyhnout. A právě na této odpovědi se prověří síla, nebo slabost našeho vztahu k Bohu.

Tam, kde člověk pracuje z Božího pověření, tam není nikdy sám. I Mojžíš může, jako mluvčí svého Pána, spoléhat na jeho pomoc. Pán Bůh nikdy nedává malá zaslíbení; jestliže svěřuje veliké úkoly, pak ty, kteří je mají vykonat, také vyzbrojí vším potřebným pro jejich plnění. „**Budu ve tvých ústech a budu tě učit, co máš mluvit!**“, říká Hospodin zdráhajícímu se Mojžíšovi. Větší ujistění si můžeme sotva představit. A přece, v těchto slovech není jenom zaslíbení, znovu je jimi podtržena vážnost Mojžíšova poslání - má vyřídit Boží slovo, Hospodinovo rozhodnutí. Církev se stává pouhým spolkem všude tam, kde zapomíná na skutečnost, že nezvěstuje sama sebe, ale vůli svého Pána.

Slovo, které řekl Bůh Mojžíšovi, neznamená, že Mojžíš bude jen „přehrávat“ Boží vůli, tak jako se přehrávala na magnetofonu páska s namluveným textem. Mojžíš se bude muset osobně postavit za to, co má vykonat, nebude mrtvým, ale živým nástrojem. Ale při všech obtížích a úskalích, na které při plnění svého poslání narazí, může vědět, že sám svatý Bůh řídí jeho myšlení, mluvení i jednání a při každém rozhodování jej naplňuje svou moudrostí. Boží zaslíbení, které bylo váhajícímu Mojžíši dáno na hoře Oréb, jeho práci zvnějšku neulehčuje, učí ho ale žít životem každodenního spolehnutí na Boží vedení. Mojžíš získává záruku, že v žádných okolnostech, které mohou - při plnění jeho úkolu - nastat, nebude ponechán sám sobě. Vždy znovu si smí přivlastňovat ujistění, které naplňuje silou i radostí.

Dnešní vybraný text chce církev učit tomu, z jakých zdrojů má vyrůstat její život. Je tím: pověření a zaslíbení. Obojí je nerozlučně spojeno, Ten, kdo by chtěl silácky žít jen z Božího pověření a pracovat jen z vlastních sil, by velmi brzy poznal omezenost těchto sil. Na druhé straně ten, kdo by si chtěl stále jen připomínat Boží zaslíbení a nechtěl nic dělat, by se vystavoval nebezpečí odsouzení. Boží lid se začíná tvořit teprve tam, kde Pán Bůh dává své pověření ke zcela určité službě i zmocnění a vyzbrojení k tomu, aby svěřené poslání mohlo být věrně a poslušně plněno.

Naše přemýšlení nad Božím Slovem by bylo neúplné, kdybychom je nedovedli až k jádru biblické zvěsti - k Pánu Ježíši Kristu. Byl to On, Syn Boží, který na této zemi věrně a poslušně plnil vůli svého Otce a šel tam, kam jej tato jeho vůle vedla. Bůh sám byl v něm a vedl jeho kroky. Také my jsme vyzýváni k tomu, abychom šli na jeho vinici a pracovali, abychom tam šli v síle, kterou dává On. Pán Ježíš Kristus nás dnes oslovuje stejně jako oslovil Mojžíše tenkrát Hospodin na hoře Oréb. I dnešní svět má své unavené a ztrápené, kterým máme z Kristova pověření sloužit. I dnes je církev volána k neodkladným úkolům, a Slovem svého Pána vedena do světa plného nebezpečí a nástrah. I dnes se snažíme tomu všemu vyhnout. Je to přirozené - i my raději prožíváme svůj duchovní život v zátíší našich kostelů, modliteben nebo svých modlitebních skupinek, uprostřed stejně věřících a smýšlejících bratří a sester. Mimo sbor žijeme své křesťanství častokrát jaksi na zapřenou.

Ale právě tato polovičatost je příčinou slabosti současného postavení církve ve světě. Biblické poselství o Bohu, který se stal v Ježíši Kristu člověkem ukazuje, že „*Bůh nesídlí v chrámech vybudovaných lidskýma rukama*“, ale je s námi na cestě

našeho života. A jestliže vyznáváme, „že nejsme sami svoji, ale svého Pána, který nás svou drahou krví vykoupil“, pak si musíme být vědomi toho, že všude ve světě jsme jeho vyslanci. Jinak by jakékoli vyznání, o tom, že „nepatříme sami sobě“, nebylo pravdivé.

Podobáme se často věčným studentům v Boží škole. Těžko chápeme, že v opravdovém křesťanství vede vždy cesta od učednictví k apoštolství, od přijímání k vydávání. Nasloucháme, zpíváme, modlíme se, ale když zazní Boží „**nyní tedy jdi**“, jakobychom neslyšeli. Tak toto slovo odkrývá celou bídu našeho duchovního života. A právě tak dnešní text jasně ukazuje, jak ze setkání s Bohem vyrůstá poslání, které vede ze zabydlenosti do nesnadných vírů života, do jeho složitosti a všelijakých skrytých nebezpečí. A přece, kde je možné prožít jistotu Boží přítomnost silněji, než právě tam, kde o něco určitého jde a kde často jedině tato jistota pomáhá zdolávat nahromaděné překážky a vítězit nad obtížemi, které se na první pohled zdají nepřekonatelné.

Nad příběhem Mojžíšova zápasu s Hospodinem na hoře Oréb si znovu uvědomujeme starou pravdu biblické zvěsti, že Bůh vyvolává ze světa, povolává nás za své učedníky, ale pak nás znovu do světa vrací. Kdo jednou zaslechl Boží oslovení, poznal Boží vůli a zatoužil po duchovním růstu, ten se nemůže v rozpacích zastavit ve chvíli, kdy končí doba učednictví a je povoláván do služby. Právě v této chvíli se nesmlouvavě projevuje síla naší víry i naše ochota jít tam, kam nás Pán Bůh posílá do práce. To, jestli skutečně věříme nebo ne, se dá velmi dlouho skrývat. Ale ve chvíli, kdy Ježíš volá k následování, kdy volá do služby, tato možnost prostě končí. Uposlechneme-li toto Boží volání a budeme umět žít jako křesťané z odpovědnosti vůči Božímu pověření, pak budeme plnit Ježíšovo slovo o církvi jako **soli země a světlu světa**. Ať nás Pán Bůh sám k tomuto úkolu zmocní, a dá nám do něj potřebné odhodlání.

Amen.